

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Jordens Kiærlighedshistorie, eller Aarstiderne

Citation: Baggesen, Jens: "Jordens Kiærlighedshistorie, eller Aarstiderne", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger*. - 1889, 1889-1903, s. 279. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen01val-shoot-workid103980.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Jordens Kiærlighedshistorie, eller Aarstiderne.

U ng og skøn, med yndig Blomsterpragt,
Smilende, som efter Almagtsblivet,
Da hun første Gang sprang frem til Livet,
Gik i Vaarens hulde Dragt
Giennem lette Taagers spredte Vrimmel,
Frem af Natten under aaben Himmel
Frøken *Jord* ,
Hilst af samtlige Planeters Chor.
Trippende saa peent med sin Laterne,
Fulgte hende Fied i Fied
Hendes lille Jomfru Terne.
Fra det Fierne
Stirred paa Spadseregangen ned
Mangen stor og lille Stierne
Meer end gierne,
Men i al Askyldighed.

Kort kun var hun fremspadseert paa Veien
Barnligmunter, venlig, mild og from,
Med bestandig Hilsen, Smilen, Neien -
280 Ofte seende sig om
Efter Ternen,
Som bestandig fulgte med Laternen,
Om hun kom?
See! da nærmte sig i Morgenrøde,
Svævende paa letbevinget Fod
Hendes stille Gang imøde,
Frie og frank, og fro, og, som det lod,
Fuld af Munterhed og Mod,
Krandts om Skuldren, Blomsterkost paa Hatten,
En. elskværdig Yngling henmod atten
(*Foraar* hed det unge Blod) -
Med en artig Hilsen, og med Blikke,
Som hun egentligen ei forstod,
Men som dog mishaged ikke,
Bad han, hende rækkende sin Krands,
Om en Dands,
Med den venstre spillende paa Sivet,
Mens den syeire slyngte sig
pludselig
Den uskyldigrødmende om Livet -
Og hun slog det lyse Øie ned,
Mens den hulde Barm begyndte stige,
Bange næsten for den underlige
Hiertets søde Følere derved -
Dog fortryllet snart af Krandsen,
Sødt beruust af dens Violers Duft
Og af Flødens Hvirvelluft,
Modstod hendes Zittren ikke Dandsen,
Engang rundt omsvungen i hans Arm -
Til hun endeligen svimmel,
I en Kælen ukiendt Himmel
Hvirvlt omkring
Med bestandig heftigere Sving,
281 Mat af Lyst, og uden Aande,
Længselvarm,
Daanende, som i vellystig Vaande,
Sank til Ungersvendens Barm.

Fra det Fierne

Blikte med Nysgierrighed hver Stjerne -
Nærmere, paa Tæer, lempelig
Listed sig
Hendes Terne,
Med den halvudslukkede Laterne,
For at see,
Hvad med hendes Frøken i al Verden
Vilde skee?
Hvordan Enden blev paa denne Færden,
Og Forklaringen derpaa?
Søde Smaa!
Vil I vide den? Her er den:
Af den hele søde Tummel nys
Blev et Kys,
Neppe trykt den yndige paa Munden -
Var Forføreren forsvunden.

∞ Frøken Jord, som Foraarsbrud,
Med sin Krands i Haaret, væn og prud,
Græd saa saare -
Skiønnere med hver en modig Taare -
Hvor hun saae velsignet ud
Dennesinde!
Op til Solen blikte hun saa mod,
Som i Blinde,
Halv som Barn, og halv som Elskerinde,
Uvis selv, paa hvilken Fod
Det med hendes lille Hierte stod,
Uden ret sig i sig selv at finde.
282 Snart hun græd, og snart hun loe,
Vexelviis bedrøvet, fro,
Morende sig med at binde
Krandse med hvert andet Nu,
Som hun atter rev itu,
Medens hun lod sine Taarer rinde.

∞ See! da steg fra Luftens Æthertinde
Ned i Lunden, hvor hun sad i Løn,
Fyrig, overvættes skøn,
Høi og herlig, Solens anden Søn -
Sommer hed han. Med de Blik, hvis Straaler
Øiet i sin Vellyst neppe taaler,
Og som tørrer alle Taarers Flud,
Nærmed han sig, lig en Gud,
(Triumferende, som alt i Havnen,)
Den forladte Vaarens Brud -
Og - hun sank ham snart i Favnen.

∞ Bryst ved Bryst,
Mund paa Mund, med Elskovs hele Varme,
Og med hidtil ufølt Lyst
Krystet i hans Ynglingsarme,
Rosenknoppen blev til Rose kyst.
Æther-gyldne Luer sloge sammen
Over deres Hierters Flammen,
Og det stedse brændendere Kys
Blev ei denne Gang en flygtig Klæben
Af et Nektarblad paa Læben,
Atter viftet hurtig bort som nys,
Men en navnløs salig Længsels Stræben
Til en dobbelt Himmel - Tys!

∞ I det Fierne
Skiulte sig beskeden hver en Stjerne,
283 Og vor Terne
(Skiøndt hun titted ellers gierne)
Gik en smule bort med sin Laterne -

Haabende jeg veed ei hvad
Af den lange Sammenkomst i Lunden,
Og i Grunden
Hierteglad
Ved at see sin Frøken blive,
Hvad hun selv engang og blive gad.
Ogsaa blev hun - Vil man vide hvad?
"Brud for Alvor, som man kan formode,
"Snart med hendes Brudgom ægte Du?"
Ak! I Gode!
Nei! selv ikke det engang endnu!
Neppe - skulde man det ei forsværge?
Neppe følte hun i Løn
Elskovs hele Salighed, saa skiøn
Som den drømte hendes Jomfru-Bøn,
Før den seierrige Solens Søn
Alt var over alle Bierge.

⊗ Frøken Jord - i Hiertet nu den Braad,
Som bedraget Elskov kiender,
Lynte vilde Blik, vred Hænder,
Hulkte, flød aldeles hen i Graad -
Vel i disse Smertens Raserier
Ei saa tryllende som første Gang,
Da hun græd ved Nattergalens Sang,
Men dog altid yndig, lig en Engel,
Og, om ikke skiøn som Rosens Knop,
Dog som Rosen, der sig lukker op,
Paa sin trindtbetørnte Stengel,
Naar den spreder ud sin milde Duft
I den aftenrøde Luft.

284

⊗ Da den første Storm i hendes Hierte
Lidt sig havde lagt,
Og hun høit og helligt i sin Smerte
Havde sluttet med sig selv den Pagt:
Ingensinde
Meer af Skinnet sig at lade blinde,
Men for alle nok saa linde,
Milde, varme, kiælne Vinde
Vel at tage hvert sit Blad i Agt -
Saae hun frem paa Veien mod sig age
Med sex Heste, hver med Top,
I Galop,
Rundt omringt af en bevinget Trop,
Fulgt af andre, hop, hop, hop!
I et Optog uden Mage,
En anseelig Herre vel ved Magt,
Klædt med Smag, og selv med Pragt,
Guld paa Vesten -
Noget solbrændt, men ret smuk for Resten -
Trods et enkelt graaligt Haar,
Mand endnu i sine beste Aar.
Hele Veien var en Larmen
Rundt om Karmen:
Af de mange Rollinger, som sprang,
Naar han kasted ud, og raabte: "fang!
"Æbler! Pærer! Kirsebær! og Blommer!"
Og som, mens de fyldte deres Lommer,
Raabte lydt med Glædens egen Røst:
Tak, velsignte, gode, rige *Høst* !

⊗ Da han Frøkenen saae med sin Pernille,
Holdt han stille,
Steg af Vognen - bød med Buk

Hende tage Plads i samme,
Venlig, men foruden dybe Suk -
285 Uden at forraade mindste Flamme
Med det allermindste Muk.
Her er, tænkte hun, vist ingen Fare!
Synderligen, da hun saae
Sidde paa Forsædet alt en Skare
Søde Smaa.
Træt af Gangen altsaa steeg den hulde,
Løftet i hans Arm,
I den næsten allerede fulde
Gyldne Karm.
Han lod kiøre langsomt - og i rolig
Underholdning, der blev snart fortrolig,
Steg hans Tales stedse stegne Gang
Om et Venskab, evigen det samme,
Høit ophøiet over Elskovs Flamme -
Til Begeistring - og tilsidst til Sang.
Lutter Andagt først, og lutter Øre,
Smeltet hen i Sympathie,
Blev og hendes Stemme Melodie -
Og tilsidst Samtalen Harmonie.
Rask, i meer og meere deiligt Føre,
Rundt omsvævet af en Engletrop,
Lod Velsignelsernes Spredt kiøre
Frem igien i suusende Galop;
Over Marker, Enge, Haver,
Strødde det bevingte Chor
Overflødighedens rige Gaver
I den giæve Brudhiemførers Spor.

☒ I det Fierne

Saae den høitidsfulde Fart hver Stierne
Og bag efter løb med sin Laterne,
Rask og let,
Aldrig træt,
(Thi den løber got, som løber gierne)
286 Frydbevingt den troehengivne Terne -
Sikker paa,
At det nu til Altret vilde gaae,
Og at de ved Kirken, som der laae,
Skjøndt lidt silde,
Snart paa Bredden af den nære Fiord
Holde vilde.

☒ Men - o Skræk! o Jammer! - Frøken Jord

Steg af Vognen ud paa Sandet
Tæt ved Vandet,
Bleg som Døden, mat, og uden Ord -
Haaret løst, forgrædt, med Blikke,
Der kun stirrede, men skued ikke -
Selv lidt maver, og med visse Træk
Mindre runde,
Som i Speilet man gad stirre væk,
Hvis man kunde -
Kort: med nogle Tidens Ar,
Og ei meer saa deilig, som hun var.
Ak! den Brudgom, som i huldt bønhoerte
Længsler i Galop til Bryllup kiørte,
Laae,
Midt i Haabets Ruus og Frydsallarmen,
Dagen før det skulde staae,
Død i Karmen.

☒ Frøken Jord, nu Høstens Brud,
Stirred vildt i Havet ud

Med forvirrede, med stive Blikke -
Vilde græde - kunde længer ikke:
Blodet selv i hendes Aarer frøs -
Hver en Taare blev Krystal i Vinden,
Perlende paa blege Kinden,
Medens hendes Hierte giøs -
287 Ak! det blev saa mat i denne Gysen!
Længe Pulsen ikke slog.
Dog, med Tegn til Liv, et Suk hun drog
I et Smil,
Da med Jil
Hendes bange Terne Lygten tog,
For at bringe dette Liv til Nysen,
Deels ved Pirren af det nære Horn,
Deels formedelst Lygtepraasens Lysen,
Ved at snuppe den et lille Korn.
Vakt, hun til sig selv vel kom tilbage,
O! men kun til Jammer og til Klage:
Dagens Lys var hende reent forhadet -
Solen, hun bad flye, bønhørte hende,
Og løb bort til Verdens anden Ende.
Saa - fortvivlet, og forladt -
Eene fulgt af hendes Terne,
Og af andre Kloder i det Fierne,
Der gad vidst, hvad der af hende blev,
Stod hun paa Naturens Overdrev -
Blot den lille Stjerne nær ved Polen
Troede stivt,
At hun dog tilsidst blev givt.

∞ Ak! men svundet var med Solen
Hendes Skiønhed, hendes Liv,
Hendes hele Tidsfordriv -
Alle de smaa Blomsterbreve,
Hendes utroe tre til hende skreve,
Hvert et Blad, og hvert et Glemmigei,
Alle deres deilige Foræringer
(Lutter falske Kærlighedserklæringer)
Smed hun hen paa den alfare Vei -
Kransen, som til nu hun havde baaret,
Rev hun utaalmodig sig af Haaret,
288 Kastende den i en Elv -
Og, saa got som nøgen, og i Blinde,
Løb hun rundt omkring i barske Vinde,
Næsten ude af sig selv -
Indtil endelig i Tanke,
Da hun saae sig om,
Ved at see et Kloster paa en Banke,
Hende *Nonnen-Sløret* kom.

∞ Alt paa Veien til bemeldte Kloster,
Da hun alt
Af de tørre Bær et Paternoster,
Hængt om Armen, havde talt -
Og, som Nonne, svøbt sig i den sorte,
Skal man sige: Uldsærk eller Skiorte,
For at ofre hendes Frøkendom
Institutet i det christne Rom;
Som hun gik i Glimt af Aftenstiernen,
Ved det blege Maanskin af Laternen,
Stille taus, som til sin Grav -
See, da fremskreed over Land og Hav,
Hendes Hengang til de Døde,
Ret som et Gespenst, imøde
En ærværdig Olding ved sin Stav.
Vinden sused i de hvide Lokker,

Som i Sneens tynde Flokker;
Skiæggets frosne Tappe rakte ned
Over Brystet til hans Beltested:
"Smukke Frøken!" raabte han, "staae stille,
"Gaae dog ikke denne Vei!
"Hvis og alle dig bedrage ville,
"Som du seer mig her, jeg vil det ei.
"Laan mig kun et Øieblik dit Øre!
"Skue mig op i Øiet frit!
"Seer jeg ud som een, der vil forføre?
289 "Lad os snakke sammen lidt,
"Før du gjør paa Vei til Glædesgraven
"Hist i Nonnekloster-Haven
"Videre det mindste Skridt!
"Megen Fryd dig Livet end vil byde;
"Mangen Glæde kan endnu du nyde -
"Søde skønne Lilievand!
"Du har nødig en erfaren Mand,
"Som paa Resten af din Ynde,
"Naar de lange Aftener begynde,
"Kiælen veed at spare med Forstand -
"Bryd dig ei om Skiægget og dets Tappe!
"Stakkel! du har ingen Kappe;
"Hyl dig i min Pels her i min Arm!
"Den er ei saa magelig og prægtig,
"Men dog vel saa luun og tryg og mægtig
"Som en silkebolstret gylden Karm!
"Kom, du søde Glut! lad ei dit Hierte
"Fryse ganske til i eensom Smerte,
"Varm det op igien her ved min Barm -
"Uden er den kold, men inden varm!"

⌘ "Nei! jeg kan, jeg vil ei længer elske -
"Nei! jeg kan, jeg vil jer aldrig troe -
"Bort, I Mandfolk! I er' alle velske,
"Naar det gjelder Elskov!" -
"Elskov?" loe
Høit den Gamle - "hvem vel tænker
"Her paa Elskov? *Vinter* hedder jeg -
"Alskens Elskov jeg dig gierne skiænker,
"Over min du og kan slaae en Streg!
"Ægteskab er hvad jeg har i Sinde:
"Bliv kun bare min Fru Gemalinde,
"Og jeg blir paa Stand din Herr Gemal!
"See, sig nærmer hist til din Betryggede,
290 "Ret som kaldet, Præsten Boreas!
"Hør du ikke med en Slags Opbyggede,
"Midt i din betænkelige Kummer,
"Hvor han os imøde brummer
"Vielsens høitidelige Bass?"

⌘ Vor Vestale,
Enten saa hun peb nu eller sang,
Maatte see den Gamle nok engang
Op i Øinene, hvis Søilverblikke
Hun just ikke
Fandt fatale -
Fulde temmelig endnu af Ild,
Der var ikke brændende, men mild.
Da hun havde lidt betænkt sig, lagde
Hun med eet sin Haand i hans, og sagde:
"Slag da Pelsen om mig i en Hast,
"Før jeg mig betænker alt for længe!
"Uden Elskov nemlig - det staaer fast!
"Og naturligviis, hvad angaaer - Senge,
"To -

"Vil jeg være dig en huld og tro,
"From og huuslig stille Gemalinde!"
Sukked - sagde det - og krøb deri -
Nemlig ind i Pelsen. -
I det Fierne
Studsede ved dette Syn hver Stierne,
Og den lille Møe med sin Laterne,
Lyset i det samme sluktes i,
Neppe sine egne Øine troede,
Da hun saae
Med den Gamle hendes Frøken gaae
Hen til Brudeskamlen med det gode -
Hvor lidt koldt naturligviis
291 (Da just Skamlen var af Jis),
Men desmeer alvorligt, med en Tale,
Der igiennembruuste Field og Dale,
De blev viêt - og meget snart
Alting klappet var og klart.

∞ "Hvordan det faldt ud?" - I søde Poder
(Af det smukke Kiøn forstaaer sig; thi
Svar paa Drenges Spørsmaal mine Ni
Aldrig sig indlader i)
Hvordan det derefter gik vor Moder
I sit Ægteskab? hvordan det staaer
End den Dag i Dag med den Foreening?
(Det er udentvivi Jert Spørsmaaals Meening)
Herre Gud! det gik og staaer,
I - som aftalt - tvende Senge -
Som det i de beste Huuse gaaer
Langt om længe -
Som i Fior, saa i Aar.
Han er ei at laste, hun at rose -
Hun er stille, han er Fod i Hose -
Hun er huuslig, han er Ven af Fred -
Af og til blir hist lidt murret,
Her lidt knurret;
Men, som sagt, det gaaer - og varer ved.
"Er hun da den gamle huld - at sige:
"Har hun Godhed for ham - og deslige?"
Veed jeg det? - Hun falder vel iblandt
Lidt i Tanker, sidder taus og grunder,
Sværmer - drømmer selv imellemstunder
Om de tre, som kom, og svandt -
Sladrer ofte med sin Terne,
Som fortæller, og som hører gierne,
Til langt ud paa Natten - - men
Trods dog alle disse Drømmerier
292 (Som den Gamle kalder Poesier),
Huld nu, eller ikke huld,
Er og blir hun reen som Guld.
At hun er en stadig Kone vorden -
At de ere begge to
Mønstre paa Bestandighed og Troe,
Føle vi - særdeles her i Norden.